

UCHWAŁA Nr 64 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 kwietnia 1984 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zasad wynagradzania pracowników ekonomicznych, administracyjnych i pracowników obsługi szkół.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23 i z 1982 r. Nr 31, poz. 214) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 146 Rady Ministrów z dnia 29 września 1978 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników ekonomicznych, administracyjnych i pracowników obsługi szkół (Monitor Polski z 1978 r. Nr 32, poz. 119 i z 1983 r. Nr 12, poz. 75) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister Oświaty i Wychowania w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz po porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Nauczycielstwa Polskiego ustala dla pracowników objętych uchwałą:

1) tabelę miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego w wysokości od 5 400 zł do 13 600 zł,

2) tabelę miesięcznych stawek dodatku funkcyjnego w wysokości od 500 do 4 500 zł,

3) tabelę stanowisk, kwalifikacji i zaszerogowania.”

b) dodaje się nowy ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Minister Oświaty i Wychowania lub upoważniony przez niego organ może w uzasadnionych wypadkach przyznać pracownikowi wynagrodzenie wyższe o jedną grupę wynagrodzenia zasadniczego i o jedną stawkę dodatku funkcyjnego od przewidzianych dla zajmowanego stanowiska.

3. Stawki miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego, o których mowa w ust. 1, obejmują również kwoty rekompensat przysługujących pracownikom z tytułu wzrostu cen detalicznych artykułów żywnościowych, opału i energii.”

c) dotychczasowy ust. 2 oznacza się jako ust. 4;

2) w § 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Za każdą godzinę przepracowaną nieprzerwanie ponad 8 godzin do 12 godzin w ramach tygodniowej normy wynoszącej 48 godzin przeciętnie na tydzień w przyjętym okresie rozliczeniowym (nie dłuższym niż 4 tygodnie) pracownikowi zatrudnionemu przy pilnowaniu przysługuje dodatek w wysokości 10% godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego.”

3) po § 14 dodaje się § 14a w brzmieniu:

„§ 14a. Pracownikom pozostającym w stosunku pracy, a także po przejściu na emeryturę lub rentę inwalidzką, oraz ich współmałżonkom przysługuje prawo do korzystania z 50% ulgi taryfowej przy przejazdach kolejami na zasadach określonych w odrębnych przepisach.”

4) po § 16 dodaje się § 16a w brzmieniu:

„§ 16a. Pracownik wykonujący dozór i opiekę nad budynkami szkoły, któremu powierzono obowiązki wynikające z przepisów obowiązujących w przedsiębiorstwach gospodarki komunalnej dla dozorców domowych, może otrzymać w placówce przez niego obsługiwaną mieszkanie funkcyjne, na warunkach określonych przez Ministrów Oświaty i Wychowania oraz Administracji i Gospodarki Przestrzennej.”

§ 2. Minister Oświaty i Wychowania ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst uchwały nr 146 Rady Ministrów z dnia 29 września 1978 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników ekonomicznych, administracyjnych i pracowników obsługi szkół, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów prawnych ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu oraz z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 maja 1984 r.

Prezes Rady Ministrów: w. z. Z. Messner

ZARZĄDZENIE Nr 15 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 30 kwietnia 1984 r.

w sprawie wprowadzenia obowiązku świadczenia usług przewozowych na cele akcji wyborczej do rad narodowych w 1984 r.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) oraz § 5 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 1964 r. w spra-

wie obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym (Dz. U. z 1964 r. Nr 10, poz. 65, z 1971 r. Nr 31, poz. 283 i z 1972 r. Nr 49, poz. 317) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się na okres od dnia 11 czerwca do dnia 19 czerwca 1984 r. na obszarze całego kraju obowiązek świadczenia usług przewozowych samochodami osobowymi na cele związane z wyborami do rad narodowych.

§ 2. Do dysponowania pojazdami samochodowymi dostarczonymi w celu świadczenia usług przewozowych są upoważnione jednostki wyznaczone przez wojewodów i prezydentów miast stopnia wojewódzkiego.

§ 3. Od obowiązku świadczenia usług przewozowych są zwolnione jednostki wymienione w § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 marca 1964 r. w sprawie obowiązkowego świadczenia usług przewozowych w krajowym transporcie drogowym (Dz. U. z 1964 r. Nr 10, poz. 65, z 1971 r. Nr 31, poz. 283 i z 1972 r. Nr 49, poz. 317).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Prezes Rady Ministrów: gen. armii **W. Jaruzelski**

78

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH, OBRONY NARODOWEJ I KOMUNIKACJI

z dnia 28 marca 1984 r.

w sprawie warunków technicznych pojazdów specjalnych organów i jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, straży pożarnych i Służby Więziennej.

Na podstawie art. 57 ust. 5 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 6, poz. 35) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do następujących pojazdów specjalnych organów i jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych, straży pożarnych i Służby Więziennej, zwanych dalej „pojazdami specjalnymi”:

- 1) pojazdów silnikowych (kołowych i gąsienicowych lub półgąsienicowych),
- 2) przyczep (urządzeń przyczepnych),

które ze względu na swe przeznaczenie nie mogą być zbudowane i wyposażone zgodnie z warunkami określonymi w dziale III ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 6, poz. 35) oraz w rozporządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 8 grudnia 1983 r. w sprawie warunków technicznych i badań pojazdów (Dz. U. Nr 70, poz. 317).

§ 2. Do ruchu na drogach publicznych dopuszcza się tylko takie pojazdy specjalne, które są zbudowane i utrzymane w ten sposób, że nie będą zagrażać bezpieczeństwu publicznemu i porządkowi ruchu drogowego.

§ 3. 1. Pojazd specjalny powinien być wyposażony w skutecznie działające urządzenia służące przede wszystkim do:

- 1) kierowania,
- 2) hamowania,
- 3) sygnalizacji położenia pojazdu i zmiany kierunku jazdy,
- 4) oświetlenia drogi.

2. Dopuszcza się użycie przyczepy bez hamulca, jeżeli jej dopuszczalna masa całkowita:

- 1) nie przekracza 750 kg i nie jest większa niż połowa masy własnej pojazdu ciągnącego,

- 2) przekracza 750 kg, ale nie przekracza 25% masy własnej pojazdu ciągnącego,
- 3) przekracza 750 kg i przekracza 25% masy własnej pojazdu ciągnącego — pod warunkiem ograniczenia prędkości do 25 km/h.

3. Przyczepa bez hamulca lub z hamulcem nie zapewniającym samoczynnego zatrzymania jej w razie zerwania podczas jazdy połączenia z pojazdem ciągnącym powinna być wyposażona w dodatkowe zabezpieczenie (łańcuch, linę), które w razie zerwania głównego urządzenia łączącego będzie zapobiegało dotykaniu jezdni przez dyszel i zapewniało niezbędną kierowalność przyczepy.

4. Ograniczenie prędkości określone w ust. 2 pkt 3 nie dotyczy pojazdów specjalnych biorących udział w ćwiczeniach, działaniach prewencyjno-porządkowych oraz w akcjach ratowniczych.

§ 4. 1. Pojazd specjalny powinien być wyposażony w następujące światła zewnętrzne:

- | | |
|--|--|
| 1) drogowe | — pojazd samochodowy, |
| 2) mijania | — pojazd silnikowy, |
| 3) kierunkowskazy przednie | — pojazd silnikowy (kołowy), |
| 4) kierunkowskazy tylne | — pojazd silnikowy (kołowy) i przyczepa, jeżeli załania kierunkowskazy pojazdu ciągnącego, |
| 5) hamowania „stop” | — pojazd samochodowy (kołowy), |
| 6) pozycyjne przednie | — pojazd silnikowy, |
| 7) pozycyjne tylne | — pojazd silnikowy i przyczepa, |
| 8) odblaskowe tylne inne niż trójkątne | — pojazd silnikowy, |
| 9) odblaskowe tylne trójkątne | — przyczepa, |